

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG. Skarżąca kwestionuje konkretnie ustalenia Komisji zawarte w art. 3 zaskarżonej decyzji stanowiącym, że terytorialne rozgraniczenia wzajemnych upoważnień do reprezentacji udzielane przez jeden związek autorów na rzecz drugiego stanowią uzgodnioną praktykę naruszającą art. 81 WE i art. 53 EOG.

Na poparcie swych roszczeń skarżąca przedstawia cztery zarzuty.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie i naruszyła art. 81 WE uznając, iż równoległe rozgraniczenie terytorialne przewidziane we wzajemnych umowach o reprezentację zawartych przez skarżącą z innymi członkami CISAC jest skutkiem uzgodnionych praktyk. Twierdzi ona, że dowody przedstawione przez Komisję w decyzji są niewystarczające, aby uznać, iż równoległe działania nie zostały podjęte w warunkach normalnej konkurencji, lecz stanowią taką właśnie uzgodnioną praktykę. Skarżąca twierdzi ponadto, że umieszczanie klauzul rozgraniczenia we wszystkich zawieranych przezeń umowach wzajemnych jest konieczne dla zapewnienia skutecznej i wystarczającej ochrony interesów twórców reprezentowanych przez skarżącą i innych członków CISAC.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż wbrew wnioskowi sformułowanym w zaskarżonej decyzji, rozgraniczenie terytorialne występujące w umowach o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez związki zrzeszone w CISAC nie stanowi ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, gdyż stworzenie i ochrona konkurencji pomiędzy związkami autorów byłoby niezgodne z podstawową cechą organizacji zbiorowego zarządzania, która polega na ochronie praw jej członków oraz podejmowaniu działań wyłącznie w ich interesie.

Po trzecie, tytułem ewentualnym, skarżąca podnosi, że nawet gdyby rozgraniczenie terytorialne stanowiło uzgodnioną praktykę w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, spełnione są przesłanki określone w art. 81 ust. 3 WE. Twierdzi ona, że kwestionowane praktyki służą polepszeniu dystrybucji muzyki, umożliwiając zastrzeżenie dla użytkowników słusznej części wynikającego stąd zysku, nie nakładają na przedsiębiorstwa ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów, ani też nie dają im możliwości eliminowania konkurencji w stosunku do znacznej części produktów. Praktykę tę należy zatem uznać za niezbędną i proporcjonalną, w rozumieniu art. 81 ust. 3 WE, do realizacji uzasadnionego celu polegającego na ochronie praw członków związków oraz twórców.

Skarżąca podnosi wreszcie, iż w swej decyzji Komisja nie zastosowała art. 151 ust. 4 WE, który stanowi, że Wspólnota uwzględnia aspekty kulturalne w swoim działaniu na podstawie innych postanowień traktatu, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Grain Millers, Inc przeciwko OHIM**(Sprawa T-429/08)**

(2008/C 313/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grain Millers, Inc. (Eden Prairie, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: L.-E. Ström, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Grain Millers GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie R 1192/2007-2; i
- obciążenie Grain Millers GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Grain Millers, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „GRAIN MILLERS” dla towarów z klas 29, 30 i 31 — zgłoszenie nr 363 8657

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczcie: Grain Millers GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczcie: niemiecka „nazwa handlowa” „GRAIN MILLERS” jak również jej wersja graficzna

Decyzja Wydziału Sprzeczcie: odrzucenie sprzeczcie w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ponieważ Izba Odwoławcza przeceniła wartość dowodową materiału dowodowego przedstawionego jej przez Grain Millers, Inc. na poparcie jej wcześniejszych praw do rozpatrywanego znaku towarowego.